

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Češkonemška sprava razpada.

V Pragi 29. maja. [Izv. dop.]

Z vsakim dnevom gine čimdalje bolj nada Nemcev in vlade, da se uresniči njih želja: češkonemška sprava, in danes je že skoraj gotovo, da se v sedanjem zasedanju deželnega zbora ne reši ni jedna vladna predloga. Število zagovornikov, kakor tudi njih navdušenost za uresničenje Dunajskega dogovora krči se vidno dan za dnevom. Dotična komisija deluje že čez teden dni, a rešila je stoprav prvo predlogo, tičočo se razdelitve deželnega šolskega sveta. Člani svobodomiselnih stranke (dr. Grégr, dr. Herold, dr. Kučera, dr. Vašatý) neumorno, z občudovanja vredno vstajnostjo in odločnostjo vrste se drug za drugim v dolgih govorih, neusmiljeno kritikujejo posamične točke vladnih predlogov ter stavijo brezštevno predlogovno premembo prvotnih določb v predloženi osnovi zakona. In morejo si častiti na sijajnem uspehu. Dosegli so, da si danes že nihče, bodisi Staroali Mladočeh, ne želi „sprave“. Tudi mej člani češkega plemstva in člani staročeškimi nastal je popoln obrat, poprejšno zaupanje v vladne predloge se je do cela omajalo. Sami udeležniki Dunajskih konferenc glasujejo za premembo posamičnih točk. In ako bi ne bili navezani na obljubo in častno besedo, gotovo bi danes ogromna večina češkega plemstva in staročeških zastopnikov, ki so v klubih glasovali za predloge, se odločno postavili proti njim. To je naglašal v jedri poslednjih sej naravnost sam knez Schwarzenberg in podobno da se sklepali tudi iz govorov drugih konservativnih članov odseka. Le dr. Rieger in dr. Mattuš ne dasta se ganiti. Vsekakor generala, ali brez armade! — Nemci udali so se že popolni resignaciji, videli s potrtem srcem in očitnim srdom, da so jim splavale vse nade po vodi. Le tu in tam udeležujejo se debat, a s tem podajajo nasprotnikom le snov k novim ugovorom, daljšim kritikam in razpravam. V svojih glasilih pa sipljejo Nemci ogenj in žveplo na uboge Staročehe in fevdalce, češ, da so prelomili svojo obljubo. Sicer pa zmatra nemški tisek staročeško stranko za poraženo: Nihče prè na Češkem ne dvoji več, da so Staročehi svojo ulogo doigrali.

Stranka ta obstoji danes dejanski le iz Riegra, Mattuša in Zeithammra. Vsi drugi so odpadniki, ki stojijo, če ne z obema, vsaj z jedno nogo v taboru mladočeškem. To pa neki zato, ker se bojé za svoje mandate. — Videti je škodoželjnost in jezo iz vsake vrste nemških časopisov, ker večina staročeških poslancev neče več slepo korakati proti volji in v pogubo naroda po cesti sprave, katero so Nemci na Dunaji narekovali. Pa tudi s pretojami nemška žurnalistika ni skopa. Važen Dunajsk list, ki tolmači bajé včasih tudi grofa Taaffeja skrivne misli in želje, piše namreč, da „sprava“ se uresniči in se mora uresničiti. Seveda, pravi, mogli bi Mladočehi provesti po madjarskem uzoru obstrukčno debato, ali koristila jim bode ta parlamentarna taktika bore malo; kajti jedno naj si mladočeška stranka zapomni: naj je še v večjem številu v Praški zbornici zastopana, nego je sedaj, in bodisi da pri bodočih državnozbornskih volitvah potisne Staročehe od vseh mandatov, — v trenutku, ko bi spravo, katero si želi višja volja, dejanski zaprečiti mogla, v tem trenutku pritislilo bi se mladočeško stranko k steni s sredstvi, o katerih do sedaj niti ne tuši; in krotitelj neubogljivih Mladočehov bil bi nekdo in, nego grof Taaffe! — Lep mir, krasna sprava, katero ima provesti general Koller II! Ako se Čehi nečejo spraviti z Nemci pod streho deželnega zbora, pomirijo in sprijaznijo se z njimi v senci bodakov! To je brezdvojben smisel groznje nemškega lista. —

Kako mnenje vlada v važnih staročeških krogih o določbah Dunajskih pogajanj in, da so mnogi poslanci staročeškega kluba ne toliko iz prepričanja, nego vsled pijetete do svojega čislanekega starega vodje pristopili Dunajskemu dogovoru, svedoči pismo deželnega odbornika in člana komisije, dr. Škarde, katero je pisal dne 16. t. m. svojemu prijatelju in svojim volilcem. Pismo, ki vzbuja občno pozornost, ker obseza sodbo jednega veljavnih in izkušenih staročeških politikov, objavljeno je bilo v listu „Posel z Podhoří.“

Dr. Škarda piše svojemu kolegi, da je dne 25. januarja pri shodu zaupnikov, v katerem se je prečital zapisnik Dunajskega dogovora, proglasil,

da je jako težko takoj izreči svojo sodbu o toli važnem predmetu, da se mu pa zdi marsikaj že u prvi pogled za narodnost češko jako nevarno. Pri odhodu razlagal mu je dr. Rieger „zaupno“, kaj vse mu je grof Schönborn obljubil glede ravnopravnosti obeh deželnih jezikov. Dr. Škarda izjavil se je na to, da pri shodu poslancev dne 26. januarja ne b. de delal opozicije proti dogovoru kot „celku“ in da hoče počakati, kako se hode dogovor tolmačil in izvrševal. „Bogu žal“, piše dalje, „uvidel sem, da je moja bojazen bila le preveč opravičena. In moje bojazni in pomislekov ni razpršilo dosedanje postopanje in sofistično izogibanje grofa Schönborna v državnem zboru, tem manj pa neokretni članki v „Hlasu Naroda“, ki zagovarjajo dr. Riegra čisto pozablja na narodne interese ter „osebo“ vpleta s stvarjo. V obče mora se obžalovati, da v zadevi, za naš narod toli važni in resni, katera bi mogla po mojem mnenji zadati naši narodnosti, ako ne udarec smrtonosen, gotovo pa jako bolesten in ponižujoč, da se v takošni zadevi, pravim, pretresavajo „osebe“, ki se na jedni strani povečujejo, na drugi strani pa grdiyo, a s tem hočejo zakrivati jedro stvari ter ovirajo na ta način hladno razsojevanje in delovanje.

Iz tega že vidite, da se ne strinjam s „spravo“; po mojem mnenji ni za nas nikakor ugodna, temveč tirja od nas le žrtve....

Res je, da se brez žrtve sprava ne da doseči, toda imele bi biti jednake žrtve na obeh straneh, in baš tega pogrešam. Nemci nečejo ničesar žrtvovati, ampak dobiti imajo koncesij, kakeršnih se pred petimi leti neso nadejali.

Ne bodete se čudili, da sem po takem jako slabe volje in da sem že nameraval, odreči se mandatu. Pa bal sem se, da bi se mi očitala „bojazljivost“, ako bi pred bojem odšel in zagadel sem ostal in uvidim, kaj se da storiti; mogoče je pa vender, da se konečno odločim in pustim mandat, ako spoznam, da bi daljše moje bivanje v službi naroda njemu ne koristilo, a meni bilo na škodo, kar se tiče mojega dobrega imena, češ da sem iz kakeršnih koli ozirov pozabil na narod in njegove pravice, ali da bi z gg. volilci ne bil v soglasji, to je tudi z gg. poslanci, kateri so me volili v dež. odbor.“

LISTEK.

Uničeno življenje.

Češki spisal Ladislav Stroupežnický; preložil Vinko.

(Dalje.)

VI.

Da bi se laglje mogla braniti proti sovražnikom, od več stranij zgrnivšim se, sklenila je cesarica Marija Terezija meseca junija 1742 mir s pruskim kraljem Friderikom Velikim, kateri se je njeno stisko prekanjeno okoriščal. In posrečilo se mu je. Cena miru bila je velika, in morala jo je plačati — češka krona z grofovino Kladsko in z velikim delom Šlezke!

Vojna z Bavarci in Francozi pa se je neprestano vlekla in sreča se je neodločno nagibala sedaj na to, sedaj na óno stran.

Stoprav meseca avgusta 1742 je bil prachenski okraj popolnoma prost sovražne vojske, katera je bila odšla proti Pragi in v druge češke kraje.

Gospôška kakor tudi okrajna oblastva so takoj zopet jela razvijati svojo od vojne razrušeno moč nad podložniki in na novo utrjevati organizacijo,

sidaravno doslej še ni bilo gotovo, se li sovražnik zopet ne vrne v te kraje.

Ta čas se je naposled gospô Poliksni in Koniášu zdel ugoden za izvršitev skupnega naklepa, da bi s pomočjo glavarja prachenskega okraja, gospoda z Gamsenberka, znebila se Dobrana.

Za uzrok hoteli so navesti i lastno njegovo priznanje, da je potomec protestantovskega rodú, na večne čase pregnanega, i dogodek s francoskim podpolkovnikom, kateremu je Koniáš dajal veliko važnost, trdeč, da je dokaz zveze s sovražniki, katerim je baje Dobran služil. Kajti, ako bi temu ne bilo tako, bi bil gotovo častnika izdal avstrijskim vojakom, kateri so se, kakor je dobro vedel, nabajali v gradu; zvaven bi tudi častnik ne bil uslišal želje njegove hčere ter ustavil čete, idočé proti gradu.

Tako je poudarjal Koniáš.

Posvetovavši se naposled z gospô Poliksno podal se je meseca avgusta v Pisek, da bi pregovoril glavarja za postopanje proti Dobranu, o katerem mu je bila že gospa sama podala vestí.

Gospod z Gamsenberka, strog katoličan, kakor v tistem časi drugače niti biti ni moglo, poleg tega skrben čuvár zakonov, neprijatelj novotarij in človek

stroge vladnega mišljenja, ni se mogel načuditi smelosti potomca čeških protestantov; a v njem tudi ni mogel videti upornika, nevarnega državnemu redu, proti kateremu treba strogo postopati. A nemalo važen, dà, odločilen zdel se mu je dogodek s francoskim podpolkovnikom, kateri mu je bil Koniáš po svoji navadi opisal.

Ni torej dolgo promišljeval ter se odločil v tej zadevi storiti svojo dolžnost.

In tako nahajamo glavarja okraja prachenskega nekega dne proti koncu meseca avgusta v sobi gospô Poliksne v gradu. Prišel je v spremstvu uradnika in nekoliko beričev, da bi preiskal vse, kar bi utegnili biti v zvezi s tako sumljivo osobo. Razven njega bila je v sobi gospa Poliksena in neumorni Koniáš.

Posvetovali so se, kaj bi počeli.

Brez slutnje, da bi se utegnilo kaj snovati proti Dobranu, mudil se je Krištof v koči njegovi, kamor je sedaj zopet češče zahajal. A ozrši se naposled skozi okno, bil je jako osupel, kajti ugledal je glavarja okraja prachenskega, katerega je dobro poznal, dohajajočega v spremstvu Koniáša, uradnika in treh beričev. Naglo je ustal.

Dobran, kateri ni prezrl vzruženosti mladega

Dalje izraža svoje obžalovanje nad tem, da si obe stranki, staro-in mladočeška, tako sovražno stojita nasproti, a ne gledé na stvar vsem skupno zmatra vsaka stranka za svojo prvo nalogo, da bi drugo ugonobila.

„Sedaj pa kaže vse, da svobodomiselna stranka uničena ne bode, temveč, da gre za obstanek stranke staročeške.“

Kaj bode, ako se staročeška stranka razbije, kar se najbrže zgodi? Ali kaj moremo pričakovati, ako se z vsemožnim pritiskom posreči, vzdržati staročeške poslance skupaj in privedi jih do tega, da bi glasovali za to „krasno spravo?“ Kaj pa se zgodi z nami vsemi, ki odkritosrčno mislimo z narodom in njega svetimi pravicami?

„Kakor pravim: nisem se še odločil, toda morem vas zagotoviti, da bodem v vsakem slučaju imel pred očmi le dobro celega naroda, a nobene stranke, nobene osebe, nemam nikake ambicije in hočem samo, da bi si ohranil čisto in mirno vest, da bi se mi ne moglo kedaj očitati, da sem se dal zapeljati k činu, ki bi bil vsemu narodu na škodo.“

„Razume se, da hočem vselej delovati v soglasji z gg. volilci, kajti ne spadam mej one, ki učé, da po izvršeni volitvi ni treba ozirati se na njih mnenje in zahteve, in zato vam bodem hvaležen, ako skličete shod volilcev in poprašate po njih mnenji.“ — Na konci pravi dr. Škarda, da nema ničesar proti temu, da se obseg njegovega pisma volilcem objavi. — k.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 2. junija.

Češkonemška sprava.

Ker se delegacije že snidejo pojutršnjem v Budimpešti, končal bode danes deželni zbor češki svoje zasedanje. Rešil bode danes v podrobni debati zakon o razdelitvi deželnega šolskega sveta, vse druge predloge, ki se tičejo sprave, se pa bodo odložile do jeseni. Ker se kaže vedno večje nasprotstvo proti spravi, moremo že s precejšnjo gotovostjo reči, da se oni zakoni, za katere bode trebalo dveh tretjin, vsprejeli ne bode. Mladočehi bodo gotovo čes do jeseni dobro izkoristili za agitacije proti spravi in marsikak staročeški poslanec, ki je sedaj še naidušen za spravo, se jeseni ne bode več upal zanjo glasovati vsled glasov, ki jih bode čul iz svojega volilnega okraja.

Košutova debata

v ogerski zbornici poslancev je končana. Trajala je dolgo, tako burna pa ni bila, kakor se je pričakovalo. Pri glasovanju bil je zavrnjen z 219 proti 80 glasom predlog, da bi se premenil domovinski zakon. Košut torej zgubi ogersko državljanstvo. Pomenljivo je pa vender za politične razmere na Ogorskem, da se najde še osemdeset poslancev, ki se upajo glasovati za Košuta, kateri se je javno izrekel, da ne priznava kralja. Število Košutovih pristašev v zbornici bi bilo pa gotovo še večje, da se volitve vršé poplunuoma svobodno. Košutove ideje so jako razširjene na Ogorskem. Sovraštvo proti Avstriji je še globoko ukoreninjeno mej Madjari, velik del madjarskega naroda bi se rad popolnoma ločil od Avstrije. Zategadel je napačno, da se tako, ozirajo na Madjare in se jim pušča tak upliv na notranjo in vnanjo politiko vse naše države.

moža, je tudi pogledal skozi okno, a videl ni ničesar. A tisti hip so se odprla vrata in v stanico je ustopil gospod z Gamsenberka, katerega Dobran ni poznal, a ga je po njegovi vnanosti takoj imel za uradno osebo. Za glavarjem ustopili so njega spremljevalci.

Krištof se je ves tresel; slutil je uzrok temu pohodu.

„Vaše ime?“ vprašal je glavar Dobrana brez vsakeršnega uvoda, niti ozrši se na Krištofa.

Zajedna je uradnik papirje razgrnil po mizi ter se pripravljaj k pisanju.

„S kako pravico bi radi vedeli moje ime?“ pravi Dobran mirno namesto odgovora.

„Vprašam Vas s pravico kraljevskega glavarja okraja prachenskega,“ odvrne gospod z Gamsenberka važno in strogo ter ponovi vprašanje.

„Dobrana me imenujejo že od mladih nog,“ bil je odgovor.

„A vaše pravo ime?“ vpraša glavar. Besedi „pravo ime“ izgovoril je s posebnim naglasom.

„Jurij Kochan s Prachova,“ odgovori Dobran.

Koniáš se strese ter razvname:

Vnanje države.

Avstrija in Rusija.

Avstrijski nadvojvoda Ferdinand se odpelje letošnje poletje na Severni nos in bode mimogrede pohodil danski dvor, od koder pojde baje v Peterburg. Poveljnik brodovju, s katerim se bode vozil nadvojvoda, bode podadmiral baron Sterneck. Ruski list „Grazhdanin“, katerega urednik ima zveze z ruskimi dvornimi krogi, z veseljem beleži to vest. Ta list pravi, da Rusija z veseljem pozdravlja vsak poskus Avstrije, da premosti prepad mej njo in Rusijo, kateri je napravilo v več desetletjih nemško delo mej sosednima državama, veseli jo, da se Avstrija skuša osvoboditi vezij in uplivov, pod katerimi je delala za druge. Želeti je, da se Rusija in Avstrija sami sporazumita v orijentskih vprašanjih. V interesu miru bi se ne smel nihče mešati v njihine zadeve.

Rusija ob Črnem morji.

Trgovsko pristanišče se bode 1893. leta preloži iz Sebastopolja v Teodozijo. Prvo mesto bode potem le veliko vojno pristanišče. Za razširjenje in zboljšanje utrdeb ob Črnem morji se je izdalo posledaja leta več milijonov. Z veliko hitrostjo gradé se nove vojne ladije. Ob ruskem obrežji Črnega morja bode kmalu dolga vrsta utrjenih pristanišč, poleg tega bode pa Rusija imela na razpolaganje veliko število vojnih ladij. Kakor se vidi, hoče se Rusija dobro pripraviti za bodočo vojno, v katerej se bode reševalo orijentsko vprašanje.

Normalni delavnik.

Mej delavskimi krogi so se začele močne agitacije za osemurni delavnik. Demonstracije 1. maja veljale so osemurnemu delavniku. Francoska zbornica je tudi dobila nekaj peticij za zakonito uvedenje osemurnega delavnika. Vsled tega je vlada francoska sklenila izdelati načrt zakona, s katerim se vsaj načelno uvede normalni delavnik. Podrobnosti tega zakonskega načrta še neso znane. Na samo osem ur se delo najbrž ne bode omejilo, ker bi potem francoska industrija ne mogla tekmovati z industrijo drugih dežel.

Nemška svobodomiselna stranka

bi bila sedaj lahko dobila nekaj več upliva, ko je odstopil knez Bismarck. Poleg katoliškega centra je ona najmočnejša stranka v parlamentu. Pa jedva so se zanj približali ugodnejši časi, že se je mej njo pričel razpor. Dolgoletnega vodjo Richterja, ki je bil načelnik centralnemu odboru stranke, letos niti v ta centralni odbor volili neso. Zaradi tega bode Richter morda osnoval svojo stranko, kar mu bode tem lažje, ker ima svoj list „Freisinnige Zeitung“. Ker stranka ne bode več složno postopala, ne bode dosti uplivala na delovanje parlamenta in bodo zatoj v nemškem državnem zboru odločevale še nadalje razne konservativne stranke. Posebno za katoliški centrum je ugodno, da se je svobodomiselna stranka jela krušiti, kajti sedaj je katoliška stranka jedina večja stranka v državnem zboru.

Dopisi.

Iz Novegamesta, 30. maja. (Izv. dop.) Ko je odhajal poprejšnji naš okrajni glavar g. Ekel, tedaj smo se težko poslavljali od njega. Skozi 25 let je deloval v našem kraju in ves ta čas vladal je lep mir mej političnimi uradi in društvi ter mej meščani. Tudi novega g. glavarja se nismo bali. Dolenjec ima sploh do političnega uradnika samo toliko ljubezni in bojazni, kolikor jo ravno mora imeti. Mislili pa smo si: nova mlada moč, ki pride glavarit v naš kraj, poprijela se bode marsikaterega občnemu blagostanji nujno potrebnega dela. In ta-

„O, torej se nesem motil! Grad gospé Poliksene de los Olivos bila je nekda last tistega krivoverca, tistega izdajalca...“

„Moža poštenega, Valentina Kochana s Prachova, mojstra svobodnih umetnostij, svoje dni pisarja Novega mesta Praškega“, seže Dobran Koniášu v besedo. „Moža, kateri...“

„Kateri,“ vzruja se Koniáš, „je kot upornik, sramotno svoje življenje končal na morišči pod roko rabeljnov.“

„Kateri je kot častitljiv mož za svobodo domovine in vere dal življenje svoje,“ odvrne Dobran važno.

Koniáš bi se bil znova razvnel, da ni glavar pričel govoriti:

„Potomec rodu na večne čase pregnanega. Kako ste se mogli drzniti, vrniti se v to deželo?“

„Nesem se nadejal, da bi osveta mogla trajati stoletja,“ odgovori Dobran.

„Pravičnost,“ pravi resno glavar, katerega je mirno in važno vedenje Dobranovo skoro jezilo.

In stavil je vprašanje, tikajoče se francoskega častnika.

Krištof in Dobran sta sedaj izprevidela, da je

cega dela bi imel politični uradnik, ki bi se ga hotel lotiti, polne roke.

Prišel je glavar Friderik vitez Schwarz. Neradi kritikujemo uradnika poslovanje. Pa ta mož preveč želi naše kritike. In reči moramo, da smo se v njem zmotili. Prav po nepotrebnem se je takoj v početku umešal v neko, njega gotovo najmanj brigajočo godbeno zadevo ter s tem neprevidnim korakom razširil razpor mej dvema strankama v meščanstvu, dasiravno je bila takrat stvar že do poravnave dognana. Večine mnenje je takrat izvedel.

Te dni pa nas je kar iznenadil z neprijeteljskim mišljenjem, katero goji proti narodnim društvom. Ob njegovem prihodu v Novomesto predstavila so se mu tudi narodna društva. Takrat je izjavil, da nobenemu narodnemu društvu ne bode delal zaprek v razvoju. Na binkošno nedeljo priredila sta „Dolenjsko pevsko društvo“ in „Dolenjski Sokol“ izlet v Kostanjevico. Ti izleti so v našem socialnem življenju prava duševna potreba. Zato se jih je vsekdar vse stanovništvo veselilo in uradna oblastva so je doslej celo po možnosti pospeševala. Ko pa sta binkošno soboto predsednika obeh društev gospoda glavarja prosila, naj dovoli, da se nekaterim njemu podrejenih uradnikov dovoli udeležba izleta na binkošno nedeljo dopoldne, tedaj je izjavil: „Ich bin überhaupt dagegen, dass Beamte an derartigen Ausflügen theilnehmen“ in še je dostavil, da ne bode pripustil, da bi se njemu podložni uradniki tega izleta udeležili.

Take izjave poslušali so Slovenci v dobi ministerstva Auersperg in Giskra. Sedaj pa smo se tem starobirokratskim glasovom že nekoliko odvadili. Mi celo mislimo, da g. okrajni glavar sam teh izletov ne zmatra tako zelo nevarnimi. On je marveč to pot zatrobil v rog nekega družega in g. davčni nadzornik si lahko domišlja, da je mogočen mož.

Če bi pa nam dano bilo stopiti tja pred našega g. okrajnega glavarja, ki ima svoje uradniško mesto v VII. razredu, tedaj bi mu rekli: G. okrajni glavar, Vi ste v svoji oblasti! Pravo imate, če odpoveste svojim podložnim uradnikom udeležitev pri narodnih društvih. K sreči število teh Vaših podložnih ni ravno zelo veliko. Ali nekoliko bolj konsekvntni morate biti. Ko se je pred kratkim v društvu „Casinoverein“ dala javna predstava, tedaj nič niste imeli zoper sotrudnike, ki so se rekrutirali po večini izmeij Vaših podložnih uradnikov. Sami ste je šli gledat, ste je pohvalili in znatno svoto v namen društva poklonili. Vse to mi temu društvu in vsakemu, bodisi narodno ali ne, privoščimo. Ali kaj tacega bi si tudi v narodnih društvih želeli. Dokler pa bode s prepovedmi, kakor je bila navedena, ovirali naše društveno življenje, mislili bomo, da imate več vatlov, s katerimi merite simpatije do društev. In tako ni prav!

Konečno še nekaj! Narodna društva, katera tako zelo mrzi g. okrajni glavar, sklenila so že pred jednim mesecem osnovati povodom poroke njene visokosti nadvojvodinje Valerije lepo, v večjem stilu vršé se patrijotično slavnost. Ali jim bode ob Vaših simpatijah mogoče takovo slavnost prirediti? Ne bode li baš vsled Vašega postopanja trpelo naše, doslej neomajano

denašnji pohod glavarjev nasledek ovadbe. Nista več dvojila, da je vse to prouzročil Koniáš.

Dobran je brez vsega prikrivanja opisal, kako je Francoz prišel v rišo, in glavar je na to ukazal, naj uradnik z biriči preišče stanovanje.

Dobran je uvidel, da bi bilo zaman, upirati se temu povelju, zato je sam dal uradniku zveženj ključev.

V veliki skrinji dobili so nekoliko knjig, katerih se je Koniáš takoj polastil. Jedva je prečital naslove, že jih je s strastno gorečnostjo proglasil za krivoverske.

Kar Jitka, ki je bila doslej mirna, skoči h Koniášu ter mu iztrga jedno izmeij knjig kličoč:

„Te knjige ne dobiš, menih! Iz te knjige učila sem se materine besede; vse, vse pograbi, menih, samo te knjige mi ne vzemi!“

„Blazna krivoverka!“ zasikal je Koniáš nanjo.

„Vzemite jej s silo knjigo!“ ukaže glavar.

„Sile ni treba, kraljevi glavar“, pravi Dobran ter namigne Jitki: „Daj jim knjigo.“

Jitka uboga.

Konečno so vse pregledali in razven knjig ničesa sumnjivega našli. (Dalje prih.)

lojalno čuvstvo? — Gospod glavar! Za odgovor pojdite svojega gospoda svetovalca poprašati!

Prosveta.

Ruska odkrivanja srednje Azije.

Kakor so si Angleži in Francozje stekli prevelikih zaslug za odkritje srednje Afrike, tako si prizadevajo Rusi preiskati do sedaj skoro popolnoma neznano srednjo Azijo in razkriti njeno pravo sliko izobraženemu svetu. Delo je bil začel ruski učenjak Prževalsky, ali smrt ga je prehitela koncem l. 1888. Njegovo podjetje je potem nadaljeval drug učenjak Jadrencov, ki je prevzel vodstvo ruskih ekspedicijskih centralni Aziji. Sedaj preiskujeta dve taki ekspedicijski skoro nepristopne kraje srednjeazijskih visočin. Prvo vodi Grombčevsky čez „streho sveta“, t. j. čez visoko ravnico Pamir, ki loči prednjo Azijo od zadnje. Zaradi znatne absolutne višine je potovanje čez Pamir neizrecno težavno. Noči so tam gori tudi po leti neizrecno mrzle in Grombčevskega karavana je morala celih jedenajst kilometrov čez sam led plaziti se. Ob Amudarji navzgor prišel je bil že lansko jesen do virov te reke in potem čez visoko sedlo Ili-su v porečje Raskimdarje. Od tam je nameraval čez Karakorum k reki Kotandarya v južnem delu vzhodnega Turkeстана, 80° vzhodno od Greenwicha. Ob uspehu tega potovanja še nemamo novjših poročil. Pogorje Karakorum ima srednjo prehodno višino od 5500 m, torej za 700 m višjo, nego je Montblanc visok. V njem se vzdiguje 8620 m visoki Dapsang, ki je za Gaurisankarjem (8840 m) najvišja gora na celem svetu. Vse pogorje je neizrecno razorano, polno prepado in razpok, a s strmih pobočij padajo deroče reke v globoke doline!

Druga ekspedicijska, pri kateri so polkovnik Pjevcov, potem Kozlov, Bogdanovič in Roborovsky, napotila se je iz Kašgara čez Jarkand in Kotan ob reki Tarim navzdol v severozahodni Tibet. Zemlja ob Tarimu je sicer večinoma visoka ravnica (okoli 3600 m nad morjem), a vendar je na njej mnogo pogorij, sestavljenih iz granitnih gromad, ki se 5000—6000 m visoko vzdigajo. Mej gorami je zapazil Bogdanovič jeden sam ledenik v višini od 4500 m, ali znamenja nekdanjih ledenikov se poznajo še nižje doli do 4200 m. Dne 30. oktobra lanskega leta je bila prispela ekspedicijska v oazo Nia, 84° vzhodno od Greenwicha in 37° severne širjave. Dne 7. novembra odpravi se proti jugovzhodu 160 km daleč po poti, katero je že l. 1885 Prževalsky našel. Potem je hodila ekspedicijska dalje po ozkih dolinah in tesnih rebrih ter je srečno našla prehod čez Kuenlunovo pogorje. Z njegove višine odpira se veličasten razgled čez neizmeren pogorski svet. Na južni strani se vije reka Tolankodja po globoki strugi, ki je v konglomeratne klopice urezana. Jedva 2-5 km južno od prehoda leži prijazna ravnica Mazar-Mondjilik-Khanum. Tu se opazi sicer le nekaj v zemlji izdolbenih človeških stanovanj in precejšen „karavan-seraj“ za popotnike, vendar je tu jedno najimenitnejših romarskih mest v Tibetu. Mondjilik-Khanum je bila hčer pobožnega imama (pridigarja in duhovnika nižje vrste.) Neverniki so jo preganjali in zato je pobegnila s svojo materjo mej gorovje. Ali ker jej sovražniki tudi tam neso dali miru, prosila je v največji stiski boga za pomoč. Ta se je usmilil: zemlja se odpre in požere deklico. Le njeni dolgi lasje vidijo se še zdaj na površju zemlje. Tibetanci so namreč obesili na palice čopiče las, konjskih repov, cunj i. t. d. na neki strmi steni, iz katere izvira vse polno bistrih studencev. Ti niso nič drugega, kakor nevsahljivi viri solza, katere nesrečna deklica neprenehoma pretaka. Po zimi se spremene ti studenci v krasne ledene sveče ali sklenice, ki se v solčnih žarkih neizrecno lepo leskečejo. Grobu Mondjilik-Khanume se ne sme nihče drugi približati, kot višji duhovnik svetišča. Kakih deset kilometrov južneje se nahajajo slični studenci, o katerih se trdi, da so solze deklidine matere Aitulan-Khanum.

V pozni jeseni (28. novembra) povrnila se je Pjevcova ekspedicijska zopet v Nijo, da je tam prezimila. Koncem aprila pa se je podala zopet čez novo najdeno sedlo v severozahodni Tibet, od koder se željno pričakujejo nova poročila o njenih uspehih.

Dne 11. marca t. l. je Grombčevsky srečno prispel v Kotan. Od tam se je podal v Kirijo blizu Nije, da se združi s Pjevcovim in z njim dalje potuje v Tibet.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je pogorelcem v Ležečih 400 gld.

— (Vladika Strossmayer) peljal se je na povratku iz Rima danes dopoldne z brzovlakom domov.

— (Imenovanje.) Nadučiteljem v Št. Vidu nad Ljubljano je imenovan gospod Janko Žirovnik, nadučitelj v Gorjah.

— (Mestna hranilnica Ljubljanska.) Meseca maja uložilo je 358 strank v mestno hranilnico Ljubljansko 114.377 gld. 99 kr., vzdignilo pa 136 strank 62.058 gld. 37 kr.

— (Izlet oddelka pevcev čitalniških) na Bled pokvarilo je deloma jako neprijetno večerajšnje vreme. Vsled pretečega dežja ostale so skoro vse dame doma, bolj pogumni moški oddelek in nekatere dame pa so se podali vendar na pot. Že v Lescah pričakal jih je — dež. Navzlic slabemu vremenu, korakali so krepko peš do Jeklarja, tam se nekoliko okrepčali, potem pa podali v cerkev na otok, kjer so pevci pri sv. maši peli Nedvedovo mašo. Pri obedu v gostilnici Jeklarjevi in pozneje pri Petranu in pri vožnji po jezeru — mej katero je malo prenehal nadležni dež — odmevale so slovenske in slovanske pesmi, in družba, kateri so se pridružili še nekateri drugi rodoljubi, zabavala se je prav izvrstno, tako da je vsem minol le prehitro čas in je prišla prezgodaj ura, ko je bilo treba podati se nazaj v Lesce. Tujcev na Bledu še ni skoro nič, kar pri letošnjem mrzlem in mokrotnem vremenu pač ni nikakor čudo.

— (Občni zbor meščanske vojašnice Ljubljanske) vršil se je včeraj v magistratni dvorani. Izmej 246 sosesestnikov vojašnice došlo jih je k zboru 22. Vodja gospod J. N. Horak pozdravlja zborovalce in naznani, da je denarno stanje vojašnice jako ugodno. Sedaj je v blagajnici, dasi je poslopje v najboljšem stanju, 1550 gld., meseca septembra pa bode vojaški erar zopet plačal 1120 gld. najemnine. Zatorej bi on nasvetoval, da se hišnim sosesestnikom za vsacega zavarovanega vojaka izplača tudi z l. 1890 po 2 gld., kakor za l. 1889. Ker ni ugovora, proglasi vodja predlog vsprejetim in naznani, da se bodo sosesestnikom vojašnice takoj drugi teden pričeli izplačevati dotični zneski. Sklep računa za leto 1889 kaže 4342 gld. 2 kr. dohodkov in le za 4 gld. 8 kr. manj stroškov. Stroški za nameščevanje vojakov, povrneni gg. posestnikom vojašnice, iznašali so 1403 gld. 78 kr. G. Regali priporoča večjo štedljivost pri vzdrževanju vojašničnega poslopja, naj bi se menj popravljalo, storilo le najpotrebnejše, da se poslopje vzdrži v dobrem stanju. V istem zmislu govori umirovljeni polkovnik g. Seemann, kajti njemu se zde vzdrževalni stroški za vojašnico le previsoki. V teku malih let so se povišali od 335 gld. na 1066 gld. Vodja g. J. N. Horak odvrne, da so bila zidarska dela nujno potrebna, morala se je tudi kuhinja tlakovati s kamnitimi ploščami, da ni treba zmirom popravljati razbite opeke. Sploh pa je pri tako velikem poslopju kakor je vojašnica treba vednih poprav, in te se morajo vršiti vsako leto, kajti, ako se le jedno leto kaj opusti, je drugo leto podvojenih stroškov. Vojaška oblastva zahtevajo neprenehoma kakšno popravilo, vseh zahtev ne gre odkloniti, posebno, ker vojaško poveljništvo skrbi, da tudi vojaki sodelujejo, da je meščansko vojaško poslopje čedno, belijo in čedijo sami, le da se njim od strani vodstva pripravi potrebna tvarina. Gosp. dr. Stare poroča potem v imenu pregledovalnega odseka, da so se računi pregledali in popolnoma v redu našli, na kar se računski sklep odobri. Vršiti se ima volitev petih odbornikov. G. Regali opomni, da je slišal, da je neki gospod kandidat v vodstvo, ki pa ni sam posestnik, nego zastopa le svakinjo po pooblastilu. To pa ne gre, ker so se po sklepu občnega zbora pooblastila odpravila že pred leti. Vodja Horak opomni, da so pravila še ista, kakeršne so bila pred leti in se lahko voli po pooblastilih, sicer pa vsak voli, kogar boče. Vršiti se volitev. Izvolijo se gospodje: Oroslav Dolenec, Avgust Drelse, Alojzij Kajzel, Fran Jakopič in Gašper Ahčin. — V revizijski odsek gospoda: dr. Stare in umirovljeni stotnik Dragotin Spinar. Pri samostalnih predlogih opomni vodja Horak, naglašaje, da ni skoro mogoče skupaj spraviti sklepne seje vodstva, ker vsak pravi: „Kaj bom hodil zastoj k sejam za bogate hišne posestnike?“, bi li ne bilo umestno,

da se plača odbornikom 2 gld. za sejo. Gosp. Regali se temu protivi, češ, odborništvo je častna stvar. Gosp. Oroslav Dolenec nasvetoje, naj bi se plača vodji povišala od 100 gld. na 150 gld., kajti 100 gld. je za premnoge posle le premalo. Gosp. Regali protestuje odločno proti vsakemu povišanju remuneracije, ker ni dohodkov. Sicer pa bi nasvetoval, da bi se remuneracija zapisnikarju, ki itak nič ne dela, znižala na 20 gld. ali pa, še bolje, popolnoma izbrisala. Zapisnikar Lahajner odgovori, da se on za svojo osebo odpove rad vsaki remuneraciji, le čudi se, da je Regali, ki je bil pred njim zapisnikar in ničesar storil ni, redno utikal remuneracijo v žep. Sicer pa ve, pravi gospod Lahajner, da g. Regali to dela zgolj iz sovraštva, ker sem njegov naslednik na tem mestu. Vodja Horak odvrne, da ni nikogar prosil, da bi mu zvišal remuneracijo, a stroškov ima mnogo, zmirom ima plačila, kadar pride v vojašnico, katerih stroškov ne more in neče zaračunati. Sicer pa naglašja g. Horak, da je prevzel meščansko vojašnico v najslabšem stavbinskem stanju, takrat, ko se je iz blagajnice ukralo 5250 gld. V teku malih let je vojašnico ne le razširil, spravil v dobro stanje, marveč sosesestniki uživajo sedaj že koristi od nje. Naj gosp. Regali legleda, v kakšnem stanju je on prevzel Marijino bratovščino in v kakšnem je isto zapustil. To zna vse občinstvo, posebno pa čutijo udje Marijine bratovščine. Gospod Petrin se čudi, da se Regali toliko briga za vse stvari, ko je njemu vendar prej pred volitvijo predbacival da kot pooblaščenec nema pravice voljen biti v odbor. Saj se je tudi od gosp. Regalija slišalo, da biša ni več njegova, ampak njegove žene. Nato ustane Regali kakor besen in kliče ponavlja g. Petrinu po nemški: „Sie sind ein Lügner, ein Schuft“. Zborovalci oporekajo, predsednik zvoní, Regali pa le upije kakor bi bil v kaki beznici, ne pa v magistratni dvorani. Dr. Stare protestuje proti vede nju Regalijevemu. To negre v magistratni dvorani, kjer so zbrani sami meščani, to je grdo, torej naj se pokliče Regali k redu. Vodja Horak pokliče Regalija k redu. Predlog za povišanje remuneracije vodji se ne vsprejme, ali dobi zapisnikar še kaj remuneracije ali ne, o tem se ni glasovalo. Regali je neprenehoma vpiljoč in zabavljajoč zapustil dvorano. Neki gospod, doslej pristaš klerikalne stranke izjavil, zapustivši magistratno dvorano: „No doslej nesem Regalija osebno poznal, a sedaj moram stranko našo pač obžalovati, ako se s takim možakarjem pajdaši!“

— (Koračnica od ruskih pesmi) po Slavjanskega zborih zložena od kapelnika Schinzla v Zagrebu, postaje, — kakor poroča „Obzor“ — vedno bolj popularna. Na velikem koncertu v Maksimiru morale so jo igrati zjedinjene vojaške godbe na občno zahtevanje dvakrat, akoravno ni bila niti na programu, in so že itak igrale veliko fantazijo o istem predmetu od istega skladatelja. Izdaja za klavir, kojo je priredila „Dionička tiskarna“ v Zagrebu je že skoro razprodana. Naroča se mnogo tudi izven Hrvatske, osobito iz slovenskih krajev, pa tudi izven naše monarhije. — Bi li ne bilo mogoče, da to koračnico čujemo i mi jedenkrat od domače naše vojaške godbe?

— (Generalni štab) pride, kakor se nam poroča iz Brežic, pod vodstvom svojega načelnika F. Z. M. baron Friderika Becka dne 9. junija t. m. v Brežice. Za 41 častnikov, za njih spremstvo 120 konj so se že naročila v Brežicah stanovanja. F. Z. M. baron Beck in podmaršal Galgotzy, in njegov namestnik, stanovala bosta v grofa Attemsa graščini. Generalni štab pojde potem ogledat Gorojance in bode dva do tri dni ostal v Novem mestu, pozneje odide v Pulj.

— (Državne železnice) upeljale bodo s 15. dnem t. m. krajaersko tarifo. V tretjem razredu plačevalo se bode od kilometra po krajcarji, v drugem po dva, v prvem po tri krajcarje.

— (Vreme.) V soboto po noči začelo je deževati ter je deževalo včeraj ves dan. Vsi izleti in vse nameravane veselice so se izjalovile. Temperatura se je čutno znižala.

— (Nove zgradbe v Sarajevu.) Razen vodovoda, ki se bode še to leto dovršil in otvoril, gradila se bodo na deželne troške letos še naslednja poslopja: Velika gimnazija z ličjem proti vojaški kazini; zgradba za ljudsko šolo in preparandijo z ličjem proti Miljački; dekliska šola z ličjem proti ulici Fr na Josipa; zgradba vrhovnega sodišča in

vakufsko parno kopališče poleg carjeve džamije in zgradba za stražo. Vse te zgradbe služile bodo na ukrašenje mestu Sarajevu.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Praga 2. junija. Namestnik odgovoril je na Mladočehov interpelacijo zaradi dozdevno nezakonitega postopanja vojaštva pri delavskih nemirih v Niršaneh. Konstatoval je, da so delavci pri jami „Marta“ pretéče se obnašali, da so, predno se je rabilo orožje, ponavljaje bili pozvani, naj se razidó, a da so se iz množice delavcev čuli glasovi; „Vojaki ne smejo streljati!“ Na to pretili so delavci vojakom s krepeljci, rogali se svarilom poveljujočega častnika, na dano znamenje pa hkratu naskočili vojake z vidnim namenom, da bi jih užugali. Mej ustreljenci in ranjenci bili tuji elementi. Težkoranjenci je izpovedal, da so imeli namen ropati. Poveljnik vojaški asistenci, ki ima po službenem pravilniku svoja povelja in odredbe dajati le v vojskinem (nemškem) jeziku, vršil je vseskozi le svojo dolžnost in bi po vseh poklicancev soglasnem mnenji ne bil mogel drugače ravnati. Trditev, da se je, predno je vojaštvo poseglo vmes, na delavce z revolverji streljalo, je neosnovana. Političnih oblastev ne zadeva nobena krivda, ker so ponavljaje delavcem prigovarjala in jih svarila. Torej ni nobenega povoda za posebne odredbe. Namestnik zaključuje: Delavsko gibanje dobiva vedno hujše oblike in sili državne organe, da z vso zakonito strogostjo skrbé in delajo za red, varnost mirnih meščanov in imetka. (Živahno odobravanje.)

Peterburg 2. junija. Pri svečanem obeđu na čast kraljeviču italijanskemu napil car kraljeviču in kraljevi obitelji italijanski. Kraljevič napil carju in carici.

Razne vesti.

* (Zamenjan kralj?) Nek ameriški list, ki izhaja v španjskem jeziku v Rio Janeiru, donesel je pred kratkim čudno vest, da je mali španjski kralj Don Alfonzo umrl za hripa, pa da so na njega mesto stavili drugo dete, njemu podobno. Ta vest bila je brzjavljena listu „XIX Siecle“ v Parizu. Španjsko poslanstvo dementiralo jo je takoj, a republikani razširili so brzjavko v tisočeri izvodih po vsej Španjski. O predmetu je živo dopisovanje mej Madridom, Parizom in Dunajem.

* (Lopovi na pokopališčih.) V rakev rodbine Palaguay-eve na Št. Andreja pokopališču v Požunu, ulomili so v jedni preteklih nočij lopovi, ter skušali siloma odpreti mramorni sarkofag, od koga so odbili jeden kos. V rakvi nahajajočih se dragocenostij pa se neso dotaknili. Bližajoči se ljudje pregnali so neznane oskrunjevalce pokopališča.

* (Ustreljenega našli) so v Szegedinu v obližji vojaškega strelišča v torek po binkošnih kmetovalca Štefana Domoncusa. V glavi najdla se

je Manlicherjeve puške krogla, katera je brzkone odskočila in usmrtila Domoncusa. Kako se je to moglo zgoditi, pokazala bo preiskava.

* (Koledar za lopove). Tak čuden naslov ima knjiga, ki je izšla nedavno v Novem Yorku. V tej originalni knjigi so razun koledarja in navadnih taci rečij, še naslovi vseh Novoyorških bogatašev, bankirjev, trgovcev, podjetnikov, sploh vseh taci oseb, ki imajo kaj „cvenka pod palcem“, kakor bi se reklo pri nas. Pridejan je še poseben seznam onih, ki niso navajeni, da pazijo náse, a imajo novce. To je že res čuden izrodek svobode američanske! Pri nas si tatovi morajo še ubijati sami glave, kje jim je najti novcev!

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tujci:

1. junija.

Pri Slonu: Baron Lazarini z Bleda. — Gessner iz Stuttgarta. — Pl. Födransperg iz Žužemberka. — Steuer iz Brna. — Ridel iz Celja. — Hlaček iz Kočevja. — Pomper s soprogom iz Zagreba. — Brolich z Visokega. — Sonnenberg z Čakovca. — König iz Feldbacha.
Pri Malici: Wessel, Schneiquitel, Schidlof, Schifferer, Vatter z Dunaja. — Lučka iz Praga. — Baron Lazarini, Tierman iz Gradca. — Grof Strassoldo iz Gorice. — Viktor, Adolf in Adalbert Globočnik iz Kranja. — Rethel iz Kočevja.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
31. maja	7. jutraj	736.0 mm.	12.6° C	sl. svz.	jas.	8.00 mm.
	2. popol.	733.8 mm.	23.4° C	sl. jz.	jas.	
	9. zvečer	733.9 mm.	16.8° C	sl. jz.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 17.6°, za 0.7° pod normalom.

Dunajska borza

dné 2. junija t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	gld. 88.90	—	gld. 89.00
Srebrna renta	89.60	—	89.80
Zlata renta	109.00	—	109.25
5% marena renta	101.50	—	101.60
Akcije narodne banke	967.00	—	967.00
Kreditne akcije	305.75	—	305.75
London	116.70	—	116.65
Srebro	—	—	—
Napol.	9.31	—	9.31 1/2
C. kr. cekini	5.56	—	5.57
Nemške marke	57.32 1/2	—	57.32 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 131	—	gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	—	—
Ogerska zlata renta 4%	103	—	75
Ogerska papirna renta 5%	99	—	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 121	—	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	116	—	75
Kreditne srečke	100 gld. 184	—	75
Rudolfove srečke	10	—	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	—	75
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	—	—

Zahvala.

V najgloblji boleti o britki izgubi prežgodaj umrlega svojega presrečno ljubljenega soproga, gospoda

JOSIPA MARGUČA

trgovca in blagajnika „Posojilnice“ v Logatci,

katerega so dne 31. maja pri Sv. Duhu v Ločah položili k večnemu počitku, izrekam presrečno zahvalo vsem, ki so mu kaj pomagali za njega kratke bolezni in potem vsem sorodnikom, prijateljem in znancem za častno spremstvo pri pogrebu dražega pokojnika, pevcem od Sv. Duha v Ločah za ganljivo petje, za lepe vence in dokaze presrečnega sočutja.

V Logatci, dne 1. junija 1890.

(459) Ivana Marguč, roj. Brus.

Na prodaj je lešen, lepo pobarvan in pozlačen

kip „Marija pomagaj“

v visokosti 110 cm pri Fr. Tomanu, pozlatarju, sv. Petra cesta št. 4. (455-2)

Poštna ekspeditorica

koja pet let pri pošti deluje, želi službo spremeniti. — Dopisi naj se blagovolé poslati pod črkama R. A. na upravnistvo tega lista. (440-4)

Zahvala.

Dne 5. t. m. zavarovala sem svojo stanovanjsko in gospodarsko poslopje št. 74 v Mengši pri c. kr. privil. Assicurazioni Generali v Trstu (zastopnik v Ljubljani gospod C. Tagliapietra, Gradišče št. 4) ter so mi dne 24. popolnoma pogorela, ker je udarila strela. Imenovana družba je takoj dala pozvedeti škodo in mi že danes izplačala polno zavarovano vsoto, zatorej ne morem opustiti, da bi temu zavodu, ki je že davno na dobrem glasu, se javno najiskrenejše ne zahvalila.

V Mengši, dne 31. maja 1890.

Marija Auser.

Opomba. Assicurazioni Generali zastopa v Mengši gospod Josip Funtek, v Kamniku pa gospoda Benjamin Winkler in J. Stelle. (458)

Z ugodnimi pogoji dobé diskretno solidne osebe vsacega stanu, katere so zmožne vrtni, (457)

denarno posojilo

na osobni kredit, ki se povrne v 1/4 letnih ali 25 mesečnih obrokih. Vprašanja naj se pošiljajo s tremi markami za odpis na komisijisko podjetje J. GELB, Rimaszombat (Ogersko).

JANKO RAHNE

c. kr. notar v Senožečah

(456-1)

naznanja slav. občinstvu, da je otvoril svojo

notarsko pisarno.

DR. VALENTINA ZARNIKA ZBRANI SPISI

I. ZVEZEK:

PRIPOVEDNI SPISI.

UREDIL

IVAN ŽELEZNIKAR.

Vsebina: Životopis dr. Valentina Zarnika. — Ura bije, človeka pa ni! — Maščevanje usode. — Razni spisi: Iz državnega zbora. — Pisma slovenskega turista.

Knjižica je jako elegantno, po najnovejšem uzorci in res krasno vezana. — Utisnena je na sprednji strani podoba dr. Zarnikova v zlatu in pridejan tudi njegov lastnoročen podpis. — Cena knjižici je 1 gld., s pošto 5 kr. več. — Dobiti je v „NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar.

„THE GRESHAM“

zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo:

Dunaj, I., Giselastrasse

št. 1, v hiši društva.

Filijala za Ogersko:

Pešta, Franz-Josefsplatz

št. 5 in 6, v hiši društva.

Društvena aktiva dné 30. junija 1889. frank. 106,578.528-96

Letni dohodki na premijah in obrestih dne 30. junija 1889. 19,328.518-86

Izplačitve zavarovalnin in rent in zakupnin itd. za obstanka društva (1848). 219,930.701-87

V poslednji dvanaestmesečni poslovalni perijodi uložilo se je pri društvu za 49,069.600-—

novih ponudb, vsled česar znaša skupni znesek za obstanka društva na uloženi ponudbah. 1,610,827.280-—

Prospekte in tarife, na podlagi katerih izdaja družba police, kakor tudi obrazce za predloge daje brezplačno

Glavna agentura v Ljubljani, na Tržaški cesti št. 3, II. nadstropje pri Guido Zeschkotu. (160-8)

FRAN CHRISTOPH-ov

(204-9)

svetli lak za tla

je brez duha, se hitro suši in dolgo traja.

Zaradi teh praktičnih lastnosti in jednostavnega rabljenja se posebno priporoča, kdor hoče sam lakirati tla. — Sobe se v dveh urah zopet lahko rabijo. — Dobiva se v različnih barvah (prav kakor oljnaté barve) in brezbarven (ki daje samo svet). — Ukori lakiranja in navod rabi dobé se v vseh zalogah.

Dobiva se v Ljubljani pri FRAN CHRISTOPH, izumitelj in jedini izdelovatelj pristnega svetlega laka za tla, PRAGA & BEROLIN.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.